Ріка життя пливе все далі в даль,
Навпомацки прощупуючи простір,
А ми ніяк не виплачемо жаль,
Моя кохана, через стільки років.

А ми ідем, хоча пряжистий град
В обличчя б'є, крізь довгі анфілади
І розпачів, і прикрощів, і зрад
У тиху завідь чарівної Лади.

Лишаєм в пам'яті окремішні сліди
Кохання нашого, що стільки натерпілось.
Людських облич невидимі ряди
Нас проводжають німо та оскліло.

А шлях безмежний... Нам іще іти,
Ще йти та йти до витоків прозріння,
І кришталеві крапельки сльоти
Змивають стогін нашого терпіння.

Та збудуться надії! Міць зусиль,
Стожилавих і вільних від досади,
Нас виведуть, де простір і де синь,
І музика непроданої правди.